

ZLATAN IBRAHIMOVIĆ

cu Luigi Garlando

ADRENALINĂ

POVEȘTILE MELE NESPUSE

Traducere din limba italiană de

Beatrice Baciu

**VICTORIA
BOOKS**

Titlul original: *ADRENALINA*

Autor: Zlatan Ibrahimović

Copyright © 2021 Zlatan Ibrahimović

Copyright © 2021 RCS MediaGroup S.p.A, Milan

Proprietà litteraria riservata

© **Publica, 2022, pentru prezenta ediție**

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodușă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Ibrahimović, Zlatan

Adrenalină: poveștile mele nespuse / Zlatan Ibrahimović ; trad. din lb. italiană de
Beatrice Baciu. - București : Publica, 2022

ISBN 978-606-722-538-9

I. Baciu, Beatrice (trad.)

821.131.1

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Adina Vasile

REDACTOR-ȘEF: Ruxandra Tudor

COPERTĂ: Alexe Popescu

REDACTOR: Valentin Protopopescu

CORECTORI: Paula Rotaru, Liliana Duță

DTP: Dragoș Tudor

CUPRINS

Înainte de meci	9
1. Lovitura din foarfecă	15
2. Driblingul	45
3. Adversarul	67
4. Mingea	83
5. Impresarul	101
6. Jurnalistul	129
7. Golul	141
8. Arbitrul	159
9. Accidentarea	177
10. Pasele	197
Prelungiri	221

1

Lovitura din foarfecă

(sau despre Schimbare)

Beverly Hills, toamna anului 2019.

E seară, tocmai ne-am întors acasă de la o cină la restaurant.

Sună telefonul.

Helena încearcă să ghicească:

— Mino...

Așa este, e Mino Raiola, impresarul meu. Dar nici nu era greu de ghicit. De zile întregi mă bombardează cu telefoanele.

După ce am încheiat experiența cu Los Angeles Galaxy, odată cu eliminarea din play-off-ul Cupei MLS, am decis să pun ghetele în cui, iar el face orice ca să mă răzgândesc.

O nouă tentativă:

— Zlatan, unul de nivelul și cu trecutul tău sportiv nu-și poate încheia cariera în America. Vor spune că ești un pământău, că ești senil, că ți-a convenit să alegi calea cea mai ușoară. Ce s-a întâmplat cu regele junglei, cu leul din fotbal?

— S-a terminat, Mino. Am terminat cu fotbalul. Împacă-te cu ideea!

El insistă:

— Nu! Trebuie să revii în Europa și să arăți că încă poți să joci alături de cei mai buni, în ciuda accidentării de la Manchester*. Măcar șase luni, din ianuarie până în iunie! Accepți provocarea și după aia faci ce vrei tu. Tu ești Ibra! Trebuie să ieși din scenă à la Ibra! Îți găsesc oricând un contract.

— Uite ce e, Mino, poți să mă convingi într-un singur fel: cu adrenalină. N-am nevoie de orice contract, eu am nevoie de o provocare gata să-mi explodeze în vene. Înțelegi?

La 38 de ani încă pot să muncesc pe brânci la antrenamente, să simt că mă rup în bucăți, și tot reușesc să șutez la țintă. Dimineața însă, când mă dau jos din pat, am nevoie de un răspuns potrivit la întrebarea „de ce faci asta, Zlatan?”. Răspunsul obligatoriu trebuie să fie unul singur: pentru că toată această suferință se va întoarce la mine sub forma adrenalinei, iar asta e tot ce mă face fericit.

Câteva seri mai târziu, eram acasă și mă uitam la documentarul HBO despre Diego Armando Maradona. La un moment dat, într-un meci mai vechi în care juca Napoli, camera se oprește asupra publicului de pe San Paolo. Stadionul e plin-ochi. Regizorul dă un zoom pe peluza cea mai fierbinte: băieții sunt îngrămădiți unul peste altul, cântând, urlând, bătând în tobe... Percep o energie incredibilă.

Stau pe canapea, mă îndrept de spate, mă uit mai atent și simt adrenalina pompând aici, în venele gâtului: *tum, tum, tum...*

* Ruptură de ligamente încrucișate la genunchiul drept, suferită în semifinala din Europa League din 2017 jucată de Manchester United contra lui Anderlecht Bruxelles (n.t.).

Fără pic de ezitare, îl sun pe Mino:

— Sună la Napoli! Mă duc la Napoli!

— Napoli?

— Da, o să joc la Napoli.

— Ești sigur? Întreabă perplex.

— Vrei să mai joc? Adrenalina mea sunt suporterii lui Napoli. Merg acolo să joc, aduc la fiecare meci optzeci de mii de oameni pe stadion și câștig *Scudetto*, ca pe vremea lui Diego. Câștig campionatul italian și îi dau pe toți pe spate! Asta e adrenalina de care am nevoie!

Vorbim cu clubul, negociem și ajungem la o înțelegere.

Zis și făcut! Ajung la Napoli.

Antrenor este Carlo Ancelotti*. Ne cunoaștem foarte bine, am fost împreună la Paris. Se bucură să mă revadă, discutăm aproape zilnic. Îmi spune care îi sunt intențiile cât privește rolul meu în teren.

Cu președintele Aurelio De Laurentiis n-am discutat, dar îl cunoscusem la Los Angeles, cu câțiva ani în urmă, când mă aflam în vacanță cu familia.

De Laurentiis aflase că eram cazați la același hotel și ne lăsase un bilet la recepție: „Diseară sunteți invitați la restaurant”. Lăsase și o notă cu adresa.

Nu părea o invitație, ci mai degrabă un ordin. „Mergem!”, a zis Helena fără nicio ezitare. Ne-am dus și am petrecut o seară foarte frumoasă.

În Posillipo am găsit o casă care mi se părea potrivită. Dar pentru că urma să rămân doar șase luni și toată lumea descria orașul ca fiind haotic, am luat în calcul și posibilitatea de a locui pe un iaht.

* Mare jucător și antrenor de geniu, are recordul de finale ale Ligii Campionilor câștigate (4), fiind totodată campion în primele cinci campionate ale Europei (Anglia, Italia, Spania, Franța și Germania) (n.t.).

Pe 11 decembrie 2019, în ziua în care ar fi trebuit să semnez cu Napoli, președintele De Laurentiis l-a concediat pe Ancelotti. La mijlocul campionatului!

Nu-i a bună, am un presentiment rău, nu mai pot să mă încred în el, m-am gândit. Un om ca el nu are cum să ofere stabilitate echipei, cu-atât mai puțin mie. Și apoi, știu că Rino Gattuso, chiar dacă îmi e prieten, are nevoie de alt gen de atacant central pentru formula lui de joc, 4-3-3. De altfel, nu a mai dat niciun semn.

Înțelegerea pică.

După câteva zile îl sun pe Mino:

— Cine are nevoie de mine cel mai mult? Care echipă e în rahat rău de tot?

Eu nu caut un contract, caut o provocare.

— AC Milan a pierdut cu 5-0 la Bergamo.

De obicei, din principiu nu mă mai întorc la o echipă la care am fost deja, riscând astfel să-mi înrăutățesc situația. Dar de data asta e diferit. AC Milan a pierdut cu 5-0.

Îl somez pe Mino:

— Sună la AC Milan! Mergem la AC Milan!

Provocarea mea va fi să readuc în vârf unul dintre cele mai prestigioase cluburi din lume. Dacă o să reușesc, asta o să valoreze mai mult decât tot ce am făcut la celelalte echipe.

Asta e adrenalina de care am nevoie!

La început am discutat cu directorul tehnic, Paolo Maldini*, și realitatea e că negocierile nu mergeau bine deloc. De acord, eu am ales să vin la AC Milan, eu m-am

* Excelent fundaș stânga și central, din marea echipă a lui AC Milan de pe la începutul anilor 1990, stâlp al defensivei și la națională, cu care a disputat finala Campionatului Mondial din 1994, pierdută la Brazilia. Paolo a fost de șapte ori campion al Italiei cu AC Milan, echipă cu care a câștigat de cinci ori Liga Campionilor (n.t.).

oferit, dar dacă mă vrei, trebuie să mă vânezi, trebuie să ai încredere în mine, să-mi transmiți entuziasm, să mă convingi, nu să-mi repeți la infinit că am 38 de ani! Știu și eu să țin evidența zilelor mele de naștere!

Paolo nu-mi oferea certitudini, la fel ca președintele lui Napoli, dar în negocieri a intervenit Boban* și am început să ne înțelegem. Zvone era mult mai încrezător: „Zlatan, cere-mi orice și eu îți dau”.

Voilà, așa se discută cu Ibra!

Așa se întoarce Ibra la Milano!

Nu-l cunoșteam bine pe Stefano Pioli, dar asta nu era o problemă. Pentru mine, relația cu antrenorii nu a fost niciodată relevantă. Întotdeauna am avut un comportament profesionist față de ei. Doar cu Guardiola am avut niște probleme. De fapt, el avea probleme cu mine. Adevărul e că nici până în ziua de azi nu am aflat care erau alea. Naiba știe!

Mi-am studiat noii coechipieri și mi-am zis: ăștia nu știu ce înseamnă să joci la AC Milan!

Bătrâna mea Milan era formată din oameni de nivelul lui Gattuso, Pirlo, Ambrosini, Nesta, Cafu, Thiago Silva... vechea gardă. Dacă nu te antreneai ca la carte, erai suduit. Vorbe puține, dar tot îți dădeau de înțeles că ai greșit.

Acum în schimb, îi vedeam pe toți antrenându-se superficial, iar eu nu puteam să asist la așa ceva! Eu venisem la AC Milan să schimb lucrurile, să fac revoluție.

Mi-am întrebat un coleg:

— Scuză-mă, dar tu de ce nu alergi?

— Ba da, alerg.

Am insistat:

* Zvonimir Boban, mijlocas croat care a jucat pentru AC Milan, având patru titluri în Serie A și o Ligă a Campionilor. În 1998 a fost căpitanul naționalei croate, echipă care a câștigat bronzul la Campionatul Mondial din Franța, după ce a depășit Olanda (n.t.).

— Nu, tu nu alergi. Te aștepti probabil ca altcineva să alerge în locul tău? Știi când o să alerg eu pentru tine? Când o să câștig ceva datorită ție, dar deocamdată tu nu ai câștigat nimic în viața asta, așa că începe să joci și... aleargă!

Și a început să alerge.

Colegii mă ascultau cu respect și chiar cu un soi de teamă. Le studiam atent reacțiile: dacă unul cedează după o muștruluiială, nu supraviețuiește; dacă se mobilizează și schimbă ceva, are toate șansele să reziste. De aceștia din urmă aveam noi nevoie.

Trebuia să învățăm să suferim, să luptăm în fiecare secundă a meciului, pentru fiecare centimetru de teren, trebuia să devenim un grup puternic, un singur suflet, pentru că doar așa puteam câștiga.

Nu mai eram acea AC Milan, echipa care fusesem cu un deceniu în urmă. Dacă ne-am fi bazat doar pe calitatea individuală, n-am fi ajuns departe, pentru că ceilalți erau mult mai puternici decât noi. Nu puteam să driblăm și apoi să așteptăm să treacă timpul, nici să așteptăm momentul potrivit pentru jocul individual. Trebuia să câștigăm meciul, luptând uniți în toate cele nouăzeci de minute.

Dar această atitudine o înveți la antrenamente, dând în fiecare zi tot ce ai mai bun. Când vedeam că vreunul nu făcea asta, i-o spuneam de la obraz, nu tras deoparte, ci în fața întregii echipe, chiar înainte să intervină Pioli, pentru că tot ce aveam de spus unuia era valabil și pentru ceilalți.

La antrenamente, eu sunt mereu plin de energie, îi masacrez pe toți.

Lucrând astfel zi de zi, am creat spiritul de echipă, a crescut disponibilitatea pentru sacrificiu, s-a

schimbat relația mea cu ei și implicit mi-am amplificat responsabilitatea față de băieți. Când intram în vestiar, se uitau la mine de parcă ar fi vrut să mă întrebe: „Ibra, ce facem azi?”

Era un sentiment care mă entuziasma, era exact provocarea pe care o căutam.

Drept urmare, rezultatele nu au întârziat să apară.

Apoi însă, după plecarea lui Boban, lucrurile s-au schimbat și s-a instaurat o confuzie fără margini. Era imposibil să creionăm prezentul, cu atât mai puțin viitorul lui AC Milan.

Noi, jucătorii, Pioli și stafful lui ne simțeam un singur trup – uniți, compacți... Eram însă trupul unui *Dead Man Walking*, care se îndrepta spre scaunul electric, direct în brațele morții.

Se zvonea că noul antrenor va fi germanul Ralf Rangnick. Ne gândeam că vom zbura cu toții. Nu doar Pioli, dar și eu și directorul tehnic Maldini, chiar și Massara, managerul sportiv. Toți!

În fiecare zi ne spuneam: singura modalitate prin care putem să rezolvăm această situație sunt rezultatele. Cărcotitul, pălăvrăgeala și bla-bla-urile nu ar fi ajutat cu nimic. Muncă pe brânci, suferință și rezultate: ăsta era singurul răspuns pertinent, singura scăpare. Credeam foarte mult în ceea ce făceam și, în acele condiții de incertitudine, am devenit și mai puternici.

Apoi, la un moment dat, ne-am zis că zvonurile au luat o amploare prea mare și că lucrurile trebuiau lămurite.

Iunie 2020. Poate că nu era cel mai potrivit moment, pentru că a doua zi urma să jucăm meciul vieții – semifinala Cupei Italiei cu Juve –, dar Ivan Gazidis,

directorul executiv, era la Milanello și trebuia să profit de ocazie.

Am discutat cu el în fața întregii echipe:

— Ivan, cu tot respectul, trebuie să lămurim câteva lucruri. Într-o lună expiră majoritatea contractelor. Ce avem de făcut? Ne prelungim contractele de chirie la casă? Care e lotul pentru următorul sezon? N-avem nicio garanție! Pentru ce luptăm? Noi nu știm nimic. Cred că echipa merită respect, dar mai ales răspunsuri.

A negat sosirea lui Rangnick, l-a confirmat pe Pioli și apoi am discutat despre multe alte lucruri.

Gazidis încă nu era obișnuit să-și interpreteze rolul de administrator delegat și de director general, așa cum se face de obicei în Italia, adică să fie aproape de grup.

Mie îmi plângea sufletul, pentru că mă gândeam la cum era AC Milan în urmă cu zece ani, la identitatea puternică și la organizarea perfectă pe care o avusese. Acum totul era complet diferit.

Sigur, nu pretindeam să revină la situația din trecut, știam că ar fi fost imposibil, dar eu sunt un profesionist și mă adaptez circumstanțelor. Însă un minim de dialog trebuia să existe.

De altfel, după acea discuție, totul s-a schimbat în bine. Așa am înțeles că, atunci când ai ceva care te roade pe dinăuntru, cel mai înțelept este să vorbești deschis.

Astfel, Ivan s-a apropiat de echipă, iar Paolo a început să vorbească mai mult cu noi. La început era mai mult fotbalist și prea puțin director. Dacă viața ta se schimbă, trebuie să uiți ce ai fost înainte. Echipa trebuie să te respecte ca manager, nu pentru ceea ce ai făcut tu ca fundaș. De-a lungul timpului însă, Paolo a evoluat mult, însăși atitudinea lui s-a schimbat.

Revoluția de la Milanello reușise!

În timpul antrenamentelor, foamea de succes devenise incredibilă. Dacă pierdeam un meci, toți erau furioși, deja începeau să aibă atitudinea potrivită. În sfârșit, începeau cu toții să înțeleagă cum stă treaba la AC Milan, iar eu nu încetam să le fiu exemplu.

Erau zile când eram distrus. Pioli observa și îmi spunea în timpul antrenamentelor:

— Zlatan, nu face sprintul ăsta!

— Domnule antrenor, dacă eu alerg, toți aleargă și mă ascultă când le vorbesc. Altfel, transformăm totul în cacialma, îi explicam.

De altfel, așa gândeau toți: dacă Ibra aleargă, trebuie să alergăm și noi, pentru că așa a câștigat tot ce a câștigat, iar noi trebuie să-i urmăm exemplul.

Numai cu Leão n-am găsit cheia. N-am reușit să-l fac să se dezmeticească. Am încercat în toate felurile, am fost blând, dur, indiferent... Am reușit cu toți ceilalți, mai puțin cu el. Am ajuns la concluzia că, dacă un om nu se trezește singur la realitate, n-ai ce-i face.

Çalhanoğlu, în schimb, m-a ascultat. Îi spuneam: „Hakan, tu știi ce înseamnă să porți pe spate numărul 10 al lui AC Milan cu toată istoria lui? Tu știi cine a purtat tricoul ăla? Trebuie să obții rezultate remarcabile, iar tu până acum n-ai făcut nimic!”

L-am împins de la spate și l-am forțat până când și-a etalat calitățile pe teren, asta și pentru că e mult mai simplu să joci cu coechipieri de talia lui Hakan.

Inclusiv personalitatea unora dintre băieți s-a schimbat. De exemplu, când l-am cunoscut pe Gigio Donnarumma, abia deschidea gura. Eu însă l-am obligat să urle pe teren. „Gigio, nu-mi mai spune că ești mic, pentru că nu-mi pasă! Tu ești aici pentru că ești

bun și foarte talentat. Tu trebuie să ajuți echipa să-și îndeplinească misiunea!”

Nu mai puteam să vorbesc doar eu pe teren. Voiam încet-încet să se nască și alți lideri.

Când ultrasii au venit la Milanello să-l conteste pe Donnarumma, care trăgea de timp la reînnoirea contractului, le-am spus directorilor: „Lăsați-mă să ies, vreau să vorbesc cu ei! Aici avem obiective colective, nu individuale. Suporterii au un cuvânt de spus la finalul campionatului, nu acum când ne luptăm să ajungem în Liga Campionilor. Lăsați-mă să le explic: vreți să vedeți Liga Campionilor anul viitor sau nu? Atunci nu ne mai deranjați! Veniți la final și faceți circ sau ce vreți voi. Cum să-l contestați pe Gigio acum? Avem nevoie de Gigio! Fără el nu ajungem nicăieri”. Dar nu m-au lăsat să ies, să le explic...

Am ridicat ștacheta și am jucat un campionat senzațional. Toată lumea spunea că în vară Inter va câștiga *Scudetto*, dar nu s-ar fi gândit nimeni că AC Milan va încheia sezonul pe locul doi. Iar noi tocmai asta am făcut – o realizare mai grandioasă decât a lor. Sigur, dacă am fi câștigat, ar fi fost altă poveste. Încă din prima zi a sezonului 2020-2021, am fost absolut sigur că vom câștiga *Scudetto*. Simțeam că era momentul nostru.

Pioli a fost nemaipomenit, obținând de la jucătorii pe care i-a avut la dispoziție tot ce aveau mai bun. Cu spiritul lui organizatoric și cu noul suflu, am stat mult timp în fruntea clasamentului. Când randamentul echipei scădea, calitățile individuale compensau declinul și ne ridicau moralul, doar că aveam mult mai puține calități decât celelalte echipe și din cauza asta am suferit foarte mult.